

பயண இலக்கிய நோக்கில் 'தேசாந்திரி' - வருணனை நடை

'Desanthri' - Narrative style in the perspective of travel literature

முனைவர். பாரதிபிரகாஷ், ச.

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, பூ.சா.கோ கலை அறிவியல் கல்லூரி, கோயம்புத்தூர், தமிழ்நாடு.

Dr. Bharathi Prakash. S., Assistant professor, Tamil Department,
PSG College of Arts and Science, Coimbatore, Tamilnadu.

Email: bharathiprakaash@gmail.com ORCID: <https://orcid.org/0009-0007-0355-9511>

Abstract:

The travelogue is a significant literary genre within the literary realm. In Indian literature, it is a relatively recent genre. first appearing in the latter part of the 1800s. Travelogues are based on real-life travel experiences rather than made-up descriptions seen in novels. The complexity and variety of travel writing cannot be sufficiently conveyed by a single term. The majority of people think that travel writing is about uncommon people or locations. It is not a travelogue, even though anything presented in this manner could be referred to as a voyage. In Tamil literary arena, Dhesanthiri (Wayfarer) is a well-known travelogue. Notably, this book was the product of numerous field trips and investigations. It was written by S. Ramakrishnan. His travelogues have a unique style and use of fictional language that merits further research. This essay focusses on the multifarious character of Dhesanthiri and it's narrative style.

Keywords: Land, space, travel, travelogue, travelogue, late night, Buddha, S. Ramakrishnan, rain.

ஆய்வுச் சுருக்கம்:

பத்தொன்பது, இருபதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் இலக்கியத்தில் பல்வேறு புதியவகை இலக்கியங்கள் அறிமுகம் ஆயின. இவற்றுள் மேலைநாட்டு இலக்கியச் சாயல் கொண்ட உரைநடை இலக்கியங்கள் அதிகமாக வெளிவரத் துவங்கின. அவற்றுள் பயணக்கட்டுரை என்ற இலக்கிய வகைமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இருந்து பெரும்பாலான இந்திய மொழிகளில், இந்தியாவைப் பற்றிய பயணச் சித்திரிப்புகள் பயணக் கட்டுரைகளாகப் படைக்கப்பட்டதுடன், மொழி பெயர்ப்பும் செய்யப்பட்டன. மேற்கண்ட செய்திகளின் பின்னணியில் எஸ்.ராமகிருஷ்ணனின் 'தேசாந்திரி' நூலில் இடம் பெற்றுள்ள பயணப் பதிவுகளை 'வருணனைமொழிநடை' என்ற நோக்கில் தனியே அடிக்கோடிட்டுக் காட்டுவதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

திறவுச்சொற்கள்: நிலம், நிலவெளி, பயணம், பயணப்பாதை, பயணப்பதிவு, பின்னிரவு, புத்தர், எஸ். ராமகிருஷ்ணன், மழை.

பயண இலக்கியம் - அகராதிகளின் விளக்கம்

பயணம் என்பதற்கு க்ரியாவின் தமிழ் அகராதி இருக்கும் ஊர், நகரம் முதலியவற்றிலிருந்து மற்றொன்றிற்குச் செல்லும் பயணம் என்று விளக்கம் தருகிறது. 'ஒரு புதிய இடத்தை அல்லது சில இடங்களைப் பற்றிய செய்திகளைப்பயணம் செய்தவரின் அனுபவத்தில் குழைத்து எடுத்துப்

படிப்போருக்குச் சுவையும் எழுச்சியும் தரும் விதமாகச் சொல்லுவதே சிறந்த பயணஇலக்கியம் (இரா.ஞானபுஷ்பம்,ப.2) என்று வரையறை தருகிறார். இரா. மோகனா தனது பயணஇலக்கிய நூலில் பயணஇலக்கியம் என்பது, 'ஒருவர் தாம் கண்டதையும் கேட்டதையும் அதனால் அடைந்த உள்ஞாணர்வுகளையும் பிறரோடு பகிர்ந்துகொள்ள எழுதப்பட்டதே பயண இலக்கியம் ஆகும்' (இரா.மோகனா, ப.8) என்று வரையறை செய்கிறார். 'பயணம் தொடர்பான பேச்சு, சொற்பொழிவு, கட்டுரை, கதை, கவிதை, படம், திரைப்படம் போன்றவற்றைப் பயணஇலக்கியம் எனலாம். (சோபனா பட்டாசார்ஜி ப.8 இடம் பெற்றுள்ள பயண இலக்கியத்திற்கான வரையறையின் கருத்து நிலை மொழி பெயர்ப்பு).

எஸ். ராமகிருஷ்ணனும் பயண இலக்கியமும்

2010 ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்பு ஏற்பட்ட இணைய வளர்ச்சி, சமூக ஊடகங்களின் வளர்ச்சி காரணமாக உரைநடை இலக்கியம் படைப்பவர்களின், படிப்பவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாகி விட்டது. மக்கள், ஆங்கில மொழியிலுள்ள சிறந்த உரைநடை இலக்கியங்களையும், அறிவியல் நூல்களையும் நேரடியாகவும் தமிழில் மொழி பெயர்த்தும் கற்கத் துவங்கினர். இது தமிழில் உரைநடை இலக்கியம் வளர உதவியது. தமிழின் நவீன உரைநடை இலக்கியத்தை வளம் பெறச் செய்தவர்களில் எஸ். ராமகிருஷ்ணன் குறிப்பிடத்தக்க படைப்பிலக்கிய எழுத்தாளர் ஆவார். புதினங்கள், சிறுகதைகள், திரைக்கதை, திரைப்படஉரையாடல்கள், திரைப்படக் கட்டுரைகள், பயணக்கட்டுரைகள், நாடகங்கள், குழந்தைஇலக்கியங்கள், உள்ளிட்ட பல்துறை படைப்புகளிலும் தனது முத்திரையைப் பதித்தவர். சஞ்சாரம் என்ற புதினத்துக்காக 2018 ஆம் ஆண்டு சாகித்திய அகதெமி விருது பெற்றுள்ளார். இவர் பயணங்கள் மூலமாகவும் பயண அனுபவங்களின் மூலமாகவும் தனது படைப்புகளை மெருகேற்றிக் கொள்கிறார். இதன் காரணமாகவே, உரைநடை இலக்கிய வகைகளில் ஒன்றான பயண இலக்கியத்தை அவரது சமகாலப் படைப்பாளிகளை விட சிறப்பாகப் படைத்துள்ளார். இவருடைய பயணநூல்களுள் 'தேசாந்திரி' குறிப்பிடத்தக்க பயண இலக்கியப் படைப்பு ஆகும். 'இலக்கற்ற பயணி', 'எனது இந்தியா', 'மறைக்கப்பட்ட இந்தியா' ஆகியவை இவருடைய பயணம் சார்ந்த பிற நூல்கள் ஆகும்.

தேசாந்திரி

'தேசாந்திரி' எஸ். ராமகிருஷ்ணனின் குறிப்பிடத்தக்க 'பயணக் கட்டுரை நூல்' ஆகும். இந்நூல் 'ஆனந்த விகடன்' இதழில் தொடராக வெளிவந்து பின்னர் நூலாக்கம் செய்யப்பட்டது. 41 கட்டுரைகள் இதில் இடம் பெற்றுள்ளன. இந்நூலில் உள்ள கட்டுரைகளை வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க இடங்கள், நினைவுச் சின்னங்கள், இயற்கை எழில்கொஞ்சும் இடங்கள், அவற்றின் பின்னணிகள் எனப் பகுக்கலாம். இவற்றோடு மக்களின் பழக்க வழக்கம், நம்பிக்கை சார்ந்ததாக சில பண்பாட்டுச் செய்திகளையும் சேர்த்து படைத்துள்ளார். சாரநாத், காசி, புத்தவிகாரங்கள், மணியாச்சி, கயத்தாறு, கொடைக்கானல், குற்றாலம், இயற்கையின் அழகு, மேகங்கள், லோனாவாலாவின் இடைவிடா மழை, பழையநினைவுகள், உரையாடல்கள் எனப் பல்வேறு பொருண்மைகளில் படைக்கப்பட்டுள்ள கட்டுரைகள் இந்நூலுக்கு பன்முகப் பரிமாணத்தை வழங்குகின்றன.

மொழிநடை

மொழிநடை என்பது படைப்பாளி தன் இலக்கியப் படைப்பை வெளிப்படுத்தும் முறை ஆகும். இது சொற்களின் தேர்வு, தொடர் அமைப்பு, புனைவு மொழி ஆகிய முதன்மைக் கூறுகளைக் கொண்டதாக விளங்குகிறது. மேற்கண்ட செய்திகளுடன் மொழிநடையை ஆராய்ந்தால்

நடைக்கூறுகளுள் சிறப்பானதொரு இடம் பெறுவதாக வருணனை நடை அமைந்துள்ளது. அதில், நேரடியாகப் பார்த்து வருணனை செய்யும் முறை பயணஇலக்கியத்தில் தனித்த இடம்பெறுகிறது. எஸ்.ராமகிருஷ்ணன் தனது தேசாந்திரி நூலில் வருணனை உத்தியைப் பல்வேறு இடங்களில் பயன்படுத்தி உள்ளார். இதனை (1).கதாபாத்திர வருணனை (சந்தித்த மனிதர்கள் பற்றிய வருணனை), (2). இட வருணனை, (3) இயற்கை வருணனை எனப்பகுக்கலாம்.

கதாபாத்திர வருணனை - பயண அனுபவமும் ஆர்வமும்

சிறுவயதில் ஜன்னல் வழியே வெளியுலகத்தைப் பார்த்தபோது வெளியில் தெரிந்த வெயிலின் வெளிச்சத்தோடு முதலில் நட்பு கொண்டு வீட்டை விட்டு வெளியே செல்ல வேண்டும், வீட்டைக் கடந்து வெளி உலகில் ஒரு பயணியாக உலகெங்கும் சுற்றித் திரியவேண்டும் என்று இந்நூலாசிரியர் ஆசை கொள்கிறார். இதனை தேசாந்திரியின் முதல் கட்டுரையில், **ஆசையும் வயதும் வளர வளர கால்கள் வீட்டில் இருப்புக் கொள்ள மறுத்தன. ஆண்டின் வெவ்வேறு காலங்களில் ஊருக்குள் வந்து போகும் பரதேசிகளும், மாட்டுத் தரகர்களும், நாட்டு மருந்து விற்பவர்களும், ஏலம் போடுகிறவர்களும் உப்பு வியாபாரிகளும், பாவைக் கூத்துக்காரர்களும் ஊர்விட்டு ஊர் செல்வதை நியாயப்படுத்திக் கொண்டே இருந்தார்கள்.** (ராமகிருஷ்ணன். எஸ், ப.18) என்ற பகுதியின் மூலம் நன்கு அறியலாம். மேற்கண்ட பத்தி மனிதர்களின் இயல்பு சார்ந்த அவதானிப்பை விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது. மேற்கண்ட பயணப் பதிவிற்கு இணையாக மற்றொரு செய்தியை நூலாசிரியர் காசியைப் பற்றிக் கூறும் போது விவரிக்கிறார். இதனை,

காசியைப் புரிந்துகொள்வது எளிதானதில்லை. படகை விட்டு கிழக்குக் கரையில் இறங்கியபோது, நானும் படகோட்டியும் டீக்கடையில் டீ குடித்தோம். படகோட்டி சர்க்கரை இல்லாமல் டீ வேண்டும் என்றார். இரண்டு பேரும் டீ குடித்து முடித்ததும் நான் ஐந்து ரூபாய் கொடுத்தேன். கடைக்காரர் ஒரு ரூபாய் திரும்பத் தந்தார். 'ஒரு டீ இரண்டரை ரூபாய் தானே?' என்று கேட்டேன். அவர் சிரித்துக்கொண்டே, 'ஆமாம்! ஆனால், இவர் சர்க்கரை இல்லாமல்தானே டீ குடித்தார். அதற்கு ஒரு ரூபாய் குறைவு!' என்றார். காசி நகரம் மட்டுமல்ல. அங்கு வாழும் மனிதர்களும் எளிதில் புரிந்து கொள்ளப் பட முடியாதவர்கள்தானோ? (ராமகிருஷ்ணன்.எஸ், ப.113) என்ற பகுதியின் மூலம் நன்கு அறியலாம். மேற்கண்ட பதிவில் இந்நூலாசிரியர், காசி நகரத்தைப் பற்றியும் அங்குள்ள மக்களைப் பற்றியும் புதிய சித்தரிப்பினை உருவாக்குகிறார். இது அவருடைய வருணனை மொழிநடை புனைவுமொழி வாயிலாகவும் வாயிலாகவும் சாத்தியமாகிறது. சாரநாத்தில், கண்பார்வையற்ற பெளத்த துறவியை சந்தித்து உரையாடியது குறித்து விவரிக்கும் பகுதியில்,

கற்கள் மிகவும் விசித்திரமானவை. கல்லின் உள்ளே என்ன இருக்கிறது என்று எவராவது உடைத்துப் பார்த்துக் கொண்டே போனால் இரண்டு... நான்கு... எட்டு... பதினாறு என்று கல் பெருகிக்கொண்டே போகுமே தவிர, கல்லின் உட்புறத்தைப் பார்க்கவே முடியாது. நீ சிற்பங்களைக் காண்பதைவிடவும் கற்களைக் கூர்ந்து கவனிக்கப் பழகினால், வடிவம் இல்லாமலே புத்தரைக் காண முடியும்!" என்றார்.

அந்தச் சொற்கள் என் உடலில் பச்சை குத்தப்பட்டது போலப் பதிந்து போயின. எல்லா கல்லினுள்ளும் புத்தர் இருப்பதை அறிந்து கொள்ள உதவியது அந்தத் துறவியின் வாக்கு. கற்கள் ஆசையாக எடுத்துச் சுவைக்க வேண்டிய மிட்டாயைப் போன்றவை என்பதை அன்றிலிருந்துதான் புரிந்து கொள்ளத் துவங்கினேன். (ராமகிருஷ்ணன்.எஸ், 21) என்ற பத்திகளில் விளக்கப்பட்டுள்ள உரையாடலும் புத்த துறவி பற்றிய வருணனை மொழியும் குறிப்பிடத்தக்கது. இதில் கற்களைப் பற்றிய

நுண்ணிய பார்வையும் அவதானிப்பும் அது குறித்த பதிவுகளும் பயண இலக்கிய வருணனை நடைக்குச் சான்றாக விளங்குகின்றன.

(2). இட வருணனை

இடம், புவியியல், புவிச்சரிதவியல், நிலவியல், நிலவெளி ஆகிய சொற்கள் நிலப்பரப்போடு தொடர்புடையன ஆகும். ஒவ்வொரு நிலப்பரப்பும் இயல்பாகவே தனித்தன்மை உடையது. இது அந்த 'நிலப்பரப்பின் ஆன்மா' அல்லது அந்த 'நிலப்பரப்பின் உணர்வு' எனப்படுகிறது. நாம் அந்த நிலப்பரப்பை பார்வையிடச் செல்லும் தருணங்களில் நமக்கு அது ஒரு தனித்துவமான அனுபவத்தை வழங்குகிறது. நிலப்பரப்புகளான கிராமம், நகரம், மாநகரம், ஆறுகள், மலைகள், கோடை வாழிடங்கள், கோட்டைகள் என ஒவ்வொன்றும் முற்றிலும் வேறுபட்ட புதிய அனுபவங்களை அங்கு செல்லும் ஒவ்வொருவருக்கும் தருகின்றன. இதனை பயணப் பதிவுகளாக மாற்றுவதில்தான் நூலாசிரியரின் தனித்தன்மையும் பயணஇலக்கிய மொழிநடையும் இன்றியமையாத பங்கு வகிக்கின்றன. இதனை, கீழ்க்கண்ட பகுதியின் மூலம் நன்கு அறியலாம். சாரநாத் சென்ற பயண அனுபவத்தினையும் சாரநாத் என்ற வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க ஊரின் தற்போதைய நிலையினையும் விளக்கும் நூலாசிரியர்,

சாரநாத் வந்து சேரும் வரை எதிரில் ஒரு வாகனம் கூட கடந்து போகவில்லை சிறிய கிராமம் போலவே இன்றும் ஒடுங்கிப் போயிருக்கிறது. சாரநாத்தில் ஒரு விளக்குக்கம்பம் அருகே என்னை இறக்கிவிட்டு வேன் கடந்து போனது. எங்கே போய்த் தங்குவது என்று தெரியாதபடி சாரநாத்தின் தெருக்களில் நடக்கத் துவங்கினேன். இந்தச் சாலைகள் ஆயிரம் ஆண்டுகளைக் கடந்தவை. சாரநாத்தில் இன்று நான் காணும் ஆகாயமும் காற்றும் நட்சத்திரங்களும் கௌதம புத்தரும் கண்டவை. சாரநாத்தின் காற்றில் புத்தரின் குரல் கரைந்து தானே இருக்கிறது. (ராமகிருஷ்ணன்.எஸ், ப. 16)

உப்பு தண்ணீரில் கரைந்து போவது போல் சாரநாத்தின் பழமையில் என்னை கரையவிட்டிருந்தேன். உடம்பில் வெயில் ஏறுவது போல காலத்தின் சாறு என்மீது படர்ந்து கொண்டிருந்தது கண்களால் விழுங்க முடியாதபடி பிரம்மாண்டமாக இருந்தது அந்த ஸ்தூபி. (ராமகிருஷ்ணன்.எஸ், ப. 17,18) என்று தான் கண்ட இடத்தை வருணனை செய்து, நம்மையும் அந்த இடத்திற்கு அழைத்துச் செல்கிறார்.

இதைப் போலவே 'நினைவில் எ றிந்த கல்' என்ற தலைப்பிட்ட கட்டுரையில் கொடைக் கானலைப் பற்றி நூலாசிரியர் மிக நுட்பமான பல்வேறு செய்திகளை பதிவிட்டுள்ளார். அதில்,

ஒவ்வொரு நகரத்துக்கும் பிரத்யேகமான வாசனையும் வெளிச்சமும் ருசியும் இருக்கின்றன. அது அந்த நகரில் வாழ்பவர்களின் மீதும் அங்குள்ள கட்டடங்கள் வெற்றுவெளிகளிலும் பிரதிபலிக்கப்படுகின்றன. (ராமகிருஷ்ணன்.எஸ், ப. 83)

ஒவ்வொரு நகரமும் மற்றவர்களுக்குத் தான் மிக அழகாக இருக்கிறது. அங்கேயே வாழ்பவர்களுக்கு அது ஒரு வாழ்விடம்; அவ்வளவுதான் என்ற உண்மை இப்போதுதான் எனக்குப் புரிகிறது. (ராமகிருஷ்ணன்.எஸ், ப. 87) என்ற பத்திகளின் மூலமாக நூலாசிரியர் விளக்க முற்படும் செய்தி, முன்னர் குறிப்பிட்ட ஆன்மா, உணர்வு ஆகிய இரண்டு செய்திகளோடு பொருந்திப் போவதாக அமைகிறது. நாம் அந்த நிலப்பரப்பை பார்வையிடச் செல்லும் தருணங்களில் நமக்கு அது ஒரு தனித்துவமான அனுபவத்தை வழங்குகிறது. என்று முன்னர் குறிப்பிட்ட வரிகளுக்கான சான்றாக மேற்கண்ட பகுதி அமைகிறது.

'பனாரஸில் ஒரு பகல்' என்ற கட்டுரையில், காசி நகரம் உண்மையில் ஒரு புதிர் தான். அதைப் பயணியாகச் சுற்றிவந்து ஒருவன் புரிந்துகொள்ள முடியாது. அங்கே நூற்றாண்டின் நினைவு புதைந்து கிடக்கிறது. வெவ்வேறு மார்க்கங்களைக்கொண்ட துறவிகள் அலைந்து திரிவதைக்

காணும்போது, அவர்கள் காசியை வேறுவிதமாகப் புரிந்து வைத்திருப்பதை உணர முடிகிறது. படகில் வரும்போது ஒரு துறவி, 'காசி என்பது வெறும் புகை. அது என் உதடுகளின் வழியாக, நெஞ்சில் படிந்திருக்கிறது. இந்த மொத்த நகரமும் கலைந்து செல்லும் புகை தான், என்று சொல்லி சிரித்தார். காசி ஒரே நேரத்தில் வேறு வேறு நூற்றாண்டுகளில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. (ராமகிருஷ்ணன்.எஸ், பக். 112, 113) என்ற பகுதியின் மூலம், நிலப்பரப்பு பற்றிய புதியதொரு பார்வை நமக்கு கிடைத்துள்ளது. நிலப்பரப்பையும் அங்குள்ள மக்களையும் பற்றி முழுமையாக அறிந்து கொள்ள அவர்களின் மொழி, உணவு வகைகள், திருவிழாக்கள், பண்பாடு, ஒழுக்க விதிகள், நடத்தைகள், வாழ்க்கை முறை, இயற்கை சூழல், வானிலை ஆகியவை பற்றி அறிந்திருக்க வேண்டும். சுற்றுலாத்தலங்கள், வணிக வளாகங்கள், திரைஅரங்குகள் பல்வேறு மக்கள் நுகர்வு இடங்களும் இதில் அடங்கும். இவை அனைத்தும் ஒரு இடத்தின் தனித்துவமான தன்மைக்கு காரணமாக அமைகின்றன, **இயற்கை வருணனை**

பயணஇலக்கியங்கள், பயண எழுத்தாளர்களின் நினைவுகளையும் அது சார்ந்த நிகழ்வுகளையும் மீண்டும் உயிர்ப்பிக்க உதவுகின்றன. இது பயணத்தைப் பின்னோக்கி மேற்கொள்வது போன்றதாகும். நினைவுகளில் நீளும் இந்த மீள்பயணம் பல்வேறு காட்சிகள் மற்றும் பாதைகளை மீட்டுருவாக்கம் செய்கிறது. இதனை, 'நினைவுகளின் மறு உருவாக்கம்' என்றால் அது மிகை அல்ல. பயணம் மேற்கொள்ளும் இடங்களைக் 'கண்டுகளித்தல்', 'ஆவணப்படுத்துதல்' ஆகிய இரண்டும் வெவ்வேறு காலங்களில் நிகழ்கின்றன. இவற்றை நாம் ஒரே அடுக்கில் அல்லது நேர் கோட்டில் வாசிக்கிறோம். இதில் இயற்கை சார்ந்த பயணப்பதிவுகள் குறிப்பிடத்தக்க இடம் பெறுவன ஆகும்.

மழையை அழைப்பவர்கள் கட்டுரையில், மழை பெய்யாத கண்மாய் சூரங்குடி கிராமத்துவாசிகள் தவளைகளுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தால் மழை வரும் என்ற நம்பிக்கையில் தவளைகளுக்குத் திருமணம் செய்து வைப்பதையும் அதனைத் தொடர்ந்து நடைபெறும் நிகழ்வுகளையும் நூலாசிரியர் வருணனை நடையில் விவரிக்கிறார். இதனை,

வெயில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அடங்கத் துவங்கியது. ஆடுகளை ஓட்டிவந்த கீதாரி ஒருவன், கையில் துரட்டியும் வாய் முழுக்கச் சிரிப்புமாக ஊருக்குள் வந்துகொண்டு இருந்தான் அவன் டயர் செருப்புகள் தெருவில் இழுபட நுழைந்து, மேற்கில் வானம் இருண்டு கொண்டு வருவதாகச் சொன்னான். அவன் சொன்னது போலவே, அரை மணி நேரத்துக்குள் ஆகாசம் மெல்ல இருளத் துவங்கியது. வெயில் பதுங்கத் துவங்கிய சில நிமிடங்களில் ஆழமானதொரு வாசனை எங்கும் பரவியது. அது மழையின் நறுமணம் என்று உணர்வதற்குள் சடசடத்து பெய்யத் துவங்கியது மழை. ஓங்காரமிட்டது போல கல் மழை பெய்தது. வீடுகளை விட்டு ஆட்கள் தெருக்களில் வந்து மழையில் நனைந்து ஆடினார்கள் ஆடுமாடுகள், நாய்கள்கூட மழைக்குள்ளாக நனைந்தன. திடீரென காற்றும் சேர்ந்து கொண்டது. மெல்ல மழையின் கதி உயர்ந்து, ஊரை சுற்றி வளைத்துப் பெய்தது. அரை மணி நேரம் பெய்திருக்கும். (ராமகிருஷ்ணன்.எஸ், ப. 106) என்ற பகுதியின் மூலம் அறியலாம். இதில் கீதாரியைப் பற்றிய வருணனையும் மக்கள் மழையில் நனைந்த விதம் பற்றிய வருணனையும் பயண இலக்கிய மொழிநடைக்கு மேலும் அழகூட்டுகிறது.

'லோனாவாலாவில் பார்த்த மழை' என்ற கட்டுரையில், லோனாவாலாவில் மழை காலையில் துவங்கி முடிவற்றுப் பெய்து கொண்டே இருந்தது. யாவரும் மழைக்குப் பழகி இருந்தார்கள். மழைக்கோட்டு அணிந்த ஒரு சிறுமி சைக்கிளில் சுற்றி வந்து என் விடுதியின் எதிரில் இருந்த கடையில் ரொட்டிகள் வாங்கிப் போகிறாள். ரொட்டிக்குள் கூட மழையின் ஈரம் படிந்துதான் இருந்தது.

ரேடியோவில் இருந்து வரும் பாடல் மழையில் கரைந்து ஓடிக்கொண்டு இருந்தது. (ராமகிருஷ்ணன்.எஸ், ப. 30) என்ற பத்தியிலும்

மழை எத்தனையோ கொண்டு வருகிறது. மழை பெய்து முடித்த பிறகு மண்ணில் இருந்து எழும் வாசத்தை நுகர்ந்திருக்கிறீர்களா? மண் பூக்கும் நேரம்தான். எல்லா நறுமணங் களை விடவும் அதி சுந்தமானது மண்ணின் வாசனை. மழை பெய்யத் துவங்கியதும் மனித சுபாவம் மாறத் துவங்கி விடுகிறது. யாரும் குரலை உயர்த்திப் பேசிக்கொள்வதில்லை. மாறாக, மழை பெய்யும்போது யார் யாரைப் பார்த்தாலும், முகத்தில் மெல்லிய சிரிப்பு கரை தட்டி நிற்பதை உணர முடிகிறது. (ராமகிருஷ்ணன்.எஸ், ப. 30) என்ற பத்தியிலும்

மழை பெய்துகொண்டே இருந்தது. லோனாவாலாவில் இருந்த மூன்று நாட்களில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மழையின் பேச்சைக் கேட்கப் பழகியிருந்தேன். மழையில் பகலும் இரவும் கரைந்து போய்க்கொண்டே இருந்தன. அங்கிருந்து ஊர் திரும்பிய பிறகு சில நாட்களுக்குப் பிறகும் கூட உறக்கத்தில் மழையின் முணுமுணுப்பு கேட்டது. அன்றிலிருந்து மழையும் நானும் சகபயணிகள் போல ஏதேதோ நகரங்களில் ஒருவரையொருவர் சந்தித்துக் கொள்வதும் சிரித்துக்கொள்வதுமாக, நீள்கிறது எங்கள் பயணம். மழையோடு நட்பு கொள்ளாதவர் எவர் இருக்கக்கூடும். சொல்லுங்கள்? (ராமகிருஷ்ணன்.எஸ், ப. 32) என்ற பத்தியிலும் மழை இந்நூலாசிரியரை எவ்விதமாக பாதித்துள்ளது என்பதை நுட்பமாகக் காட்சிப்படுத்தியுள்ளார். மழையை வேண்டி வழிபட்டு, தவளைக்குத் திருமணம் செய்து வைக்கும் ஊர் பகுதியைச் சார்ந்த நூலாசிரியர் மழையில் நனைவதையும் அதில் அடையாளம் தொலைத்து கரைந்து போவதையும் விளக்கி இருப்பது சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. தவளைக்குத் திருமணம் செய்து வைத்து மழையை எதிர் கொள்வதும் மழையைத் திட்டமிட்டு லோனாவாலாவில் சென்று காண்பதும் அதில் கரைவதும் ஆகிய இரு நிகழ்வுகளையும் இந்நூலாசிரியர் விவரித்துள்ள விதம் பயண இலக்கிய மொழி நடைக்குத் தக்க சான்றாக அமைந்துள்ளது.

இரவுக்கு ஆயிரம் கண்கள்

பயணம் மேற்கொள்பவர்களுக்கு இரவு பல வித்தியாசமான அனுபவங்களைத் தந்து செல்கிறது . நாம் கற்பனை செய்வதைத் தாண்டி இரவின் முகம் அமைந்துள்ளது. ‘உறங்கும் கடல்’ என்ற தலைப்பிட்ட கட்டுரையில் டிசம்பர் மாத இரவினை நூலாசிரியர் நுட்பமாக வருணனை செய்துள்ளார். இதனை,

டிசம்பர் மாதத்து இரவுகள் மிக அற்புதமானவை. வசந்த காலத்தில் பூமியெங்கும் பூக்கள் நிரம்புவது போல டிசம்பர் மாதத்து இரவுகளில் நட்சத்திரங்கள் பூத்துச் சொரிகின்றன. அன்றைக்கும் வான் நிறைய நட்சத்திரங்கள், தொலைவில் கேட்கும் நாய்க்குரைப்பின் ஓசையும் மெல்லிய கடலின் சப்தமும் விட்டுவிட்டுக் கேட்டுக் கொண்டு இருந்தன. இந்து மகா சமுத்திரமும் வங்காள விரிகுடாவும் சங்கமிக்கும் இடம் தனுஷ்கோடி என்கிறார்கள். இரண்டு கடல்கள் ஒன்றையொன்று சந்தித்துக் கொள்வதால்தானோ என்னவோ, ஒரு ஆழ் நிசப்தம் கூடியிருக்கிறது (ராமகிருஷ்ணன்.எஸ், ப.. 222) என்ற பகுதியின் மூலம் நன்கு அறியலாம். மேற்கண்ட செய்தியோடு ஒப்பு நோக்கும் வகையில் ‘அறிந்த ஊர்’ என்ற கட்டுரையில் பின்னிரவைப் பற்றி விவரிக்கும் போது ,

பின்னிரவில் எல்லா ஊர்களும் ஒன்று போலத்தான் இருக்கின்றன. அதிலும் பேருந்து நிலையங்களும் அதைச் சுற்றிலும் உள்ள சிறு கடைகளில் எரியும் டியூப் லைட்டுகள் மற்றும் பாதி உறக்கம் பிடித்த பெட்டிக்கடைகள், காலியான நாற்காலி களுடன் பால் கொதிக்கும் டிக்கடைகள்,

உறக்கத்தின் பிடியில் சுருண்டு கிடக்கும் வயதானவர்கள், கால்கள் மட்டும் வெளியே தெரிய உறங்கும் ஆட்டோக்காரர் என எல்லா நகரங்களும் பின்னிரவில் ஒரே சாயலுடன் இருக்கின்றன.

உண்மையில், பின்னிரவு உலகுக்கு அழகை உருவாக்குகிறது. பகலின் வெக்கையால் ஊர்களின் மீது படிந்திருந்த உஷ்ணத்தை, சுருக்கங்களை இரவு சுத்தம் செய்கிறது. ஒரு தாதி குழந்தையைக் குளிப்பாட்டித் துடைத்து எடுப்பது போன்று இரவின் கைகள் உலகைச் சுத்தம் செய்கின்றன. பின்னிரவில் நிழல் கோடுகள் போலத் தெரியும் ஊர்கள் எப்போதுமே மயக்கமூட்டுவதாக இருக்கின்றன. (ராமகிருஷ்ணன்.எஸ், ப. 95,96) என்று கூறி நம்மை சொற்களுக்குள் சிக்க வைக்கிறார்.

வருணனை மொழிநடை

படைப்பு மொழியில் சொற்கள் திட்டவட்டமான பொருளுடையவை அல்ல. அவை மனஎழுச்சிகள், காட்சிகள் ஆகியவற்றிற்கான குறியீடுகள். தொல் படிமங்களோடு இவை இணையும் போது பொருள் விரிவைக்கொள்கிறது. கவிதை அந்தரங்கப் படிமத்தைப் பொது படிமமாக மாற்றுகிறது. (வேத சகாய குமார், ப. 253) என்ற பத்தியின் மூலமாக விவரிக்கப்படும் படைப்பாளர், படைப்பு மொழி பற்றிய செய்திகள் இங்கு ஒப்பு நோக்கத் தக்கன. ஒவ்வொரு படைப்பாளருக்கும் தனித்த மொழிநடை உண்டு. அது பெரும்பாலும் அவருடைய புனைவு மொழியாக அமையும். காலந்தோறும் மாற்றம் பெற்றுள்ள பயணஇலக்கிய வருணனை நடையை மாற்றி அமைத்ததில், புதிய கூறுகளை இணைத்ததில் எஸ். ராமகிருஷ்ணனுக்கு பெரும் பங்கு உண்டு. இதற்கு அவருடைய ஆங்கிலப் புலமையும் நூலறிவும் தொடர்வாசிப்பும் காரணமாக அமைந்துள்ளன. இவருடைய வருணனை மொழிநடை, கூற விழையும் செய்தியைக் கேட்பவரின் மனதில் எளிமையாகப் பதிய வைக்கும் இயல்புடையது; அது மட்டுமின்றி, அன்றாட மக்களின் புழங்குமொழி வழக்கு, வரலாற்று, புவியல் செய்திகள், தத்துவ உரையாடல் முறை, தேவையான இடங்களில் மட்டும் நீண்ட வருணனை எனப் பன்முகப் பரிமாணம் கொண்டது.

‘கற்கள் ஆசையாக எடுத்துச் சுவைக்க வேண்டிய மிட்டாயைப் போன்றவை’, ‘உடம்பில் வெயில் ஏறுவது போல காலத்தின் சாறு என்மீது படர்ந்து கொண்டிருந்தது’, ‘ஒவ்வொரு நகரத்துக்கும் பிரத்யேகமான வாசனையும் வெளிச்சமும் ருசியும் இருக்கின்றன’, ‘காசி ஒரே நேரத்தில் வேறு வேறு நூற்றாண்டுகளில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது’, ‘ரேடியோவில் இருந்து வரும் பாடல் மழையில் கரைந்து ஓடிக்கொண்டு இருந்தது’, ‘மழை பெய்யும்போது யார் யாரைப் பார்த்தாலும், முகத்தில் மெல்லிய சிரிப்பு கரை தட்டி நிற்பதை உணர முடிகிறது’, ‘மழையின் பேச்சைக் கேட்கப் பழகியிருந்தேன்’, ‘பகலின் வெக்கையால் ஊர்களின் மீது படிந்திருந்த உஷ்ணத்தை, சுருக்கங்களை இரவு சுத்தம் செய்கிறது’ ஆகிய தொடர்களை வாசிக்கும் போது நூலாசிரியரின் வருணனை மொழி நடை நேரடி வருணனை போல அமைந்துள்ளது.

தொகுப்புரை

எஸ். ராமகிருஷ்ணன் தமது பயணஇலக்கியங்களில், செல்லும் இடம் , அங்குள்ள இயற்கைச் சூழல்பற்றிய வருணனை, சந்திக்கும் மனிதர்களின் இயல்பு ஆகியவற்றை நேர்மறையாக மட்டுமே பதிவு செய்துள்ளார். பயணவழி இடர்கள், எதிர்மறையான மனிதர்கள், நிகழ்வுகள் ஆகியவற்றை தனது பயணப் பதிவுகளில் குறிப்பிடவில்லை. அவருடைய உலகில் அனைவரும் சான்றோர்களாகவே விளங்குகின்றனர். இதனைத் தவிர்த்து, தன்னுடைய பயணப் பதிவுகளின் மூலம், தனது சமகாலப் படைப்பாளர்களை விடச் சிறந்த வருணனை மொழிநடையைப் பதிவு செய்துள்ளார். கூற விழையும் செய்திகளை, தொடர்புடைய செய்திகளை, மாநிலம், நாடு, உலகம் என தொடர்புபடுத்தி விளக்குகிறார். இதற்கு நூலாசிரியரின் பயண அனுபவம் மூல காரணமாக விளங்குகிறது. இவருடைய

பயண இலக்கியங்களில் தனித்துத் தெரியும் வருணனை நடையும் புழங்குமொழியும் அது சார்ந்து உருவான புனைவுமொழிக் கட்டமைப்பும் இவரைப் பிற பயண இலக்கிய ஆசிரியர்களிடம் இருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. நவீனப் பயணஇலக்கியத்திற்கு எஸ். ராமகிருஷ்ணன் ஆற்றிய பங்களிப்பு விளக்கமான ஆய்வுக்கு உரியது.

துணை நூற்பட்டியல்

1. ஞானபுஷ்பம், இரா. தமிழில் பயணஇலக்கியம், ஐந்திணைப் பதிப்பகம், சென்னை, 1990.
2. பட்டச்சார்ஜி, ஷோபனா. ட்ராவல் ரைட்டிங் இன் இந்தியா, சாகித்ய அகாடமி, ரபிந்திர பவன், புது தில்லி. 2006.
3. மோகனா, இரா. பயணஇலக்கியம் ,மெய்யப்பன் பதிப்பகம், சிதம்பரம், 2006.
4. ராமகிருஷ்ணன், எஸ். தேசாந்திரி, தேசாந்திரி பதிப்பகம், சென்னை, 2022.
5. வேதசகாயகுமார், எம். இலக்கியத் திறனாய்வுக் களஞ்சியம், அடையாளம், கருப்பூர் சாலை, புத்தாந்தம், திருச்சி, 2021.

References

1. Gnanapushpam, R. Tamilil payana ilakkiyam, Ainthinai Pathippagam, Chennai, 1990.
2. Battcharji, Shobana. Travel writing in India , SakityaAkademy, Rabindrabhavan, Newdelhi.
3. Mohana, R. Payana ilakkiyam, Meyyappan Pathippagam, Chidambaram, 2006.
4. Ramakrishnan, S., Desanthiri, Desanthiri Pathippagam, Chennai, 2022
5. Veda Sakaya Kumar, Ilakkiyath thiranaayvuk kalanjiyam, Adaiyaalam, karuppoor Salai, Putthanaththam, Trichy, 2021.

நிதிசார் கட்டுரையாளர் உறுதிமொழி / Author Contribution Statement: இல்லை/NIL

கட்டுரையாளர் நன்றியுரை / Author Acknowledgement: இல்லை/NIL

கட்டுரையாளர் உறுதிமொழி / Author Declaration: இக்கட்டுரையில் எவ்வித முரண்பாடும்

இல்லை என்று உறுதிமொழி அளிக்கிறேன் I declare that there is no competing interest in the content and authorship of this scholarly work

License

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Our journal adopts CC BY License Creative Commons Attribution 4.0 International License <http://creativecommons.org/licenses/by/4.0/> . It allows using, reusing, distributing and reproducing of the original work with proper citation.